

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 56.

Tredie Sæssion.

22de Møde.

Onsdagen den 12te November.

(Forts.)

Eschering (fortsat): Jeg har kun henvendt Opmærksomheden paa dette ene Exempel, for at vise, hvor let man, naar det er En magtpaaliggende at finde Banffeligheder ved en Sag, kan komme ind paa et Gebet, hvor Gangen bliver noget usikker og vaklende. Jeg troer, at den hele Sag, som her foreligger, ikke har store Banffeligheder, naar man kun ikke nødvendig vil holde sig til det, at det er behageligt for dem, der trække det saakaldte Frilod, at slippe fri paa deres Bekostning, som trække det ulykkelige Lod. Har man havt det til Hensigt, saa er det dobbelt beklageligt, at man har søgt at naae denne Hensigt ved en provisorisk Lov, og har man ikke havt det til Hensigt, saa er der ingen Banffelighed ved i Krigstid at gaae ind paa nærværende Lov, og vi ere i Krigstid, saalange Forstærkningsbataillonerne og Krigsreservebataillonerne, navnlig Forstærkningsbataillonerne, ere under Vaaben.

Krigsministeren: Jeg beder Thinget om Undskyldning, fordi jeg endnu et Par Døgn ikke maa trætte det; men jeg maa tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand, der nys satte sig, har yttret. Den ærede Rigsdagsmand, hvis Genialitet, Talenter og Kundskaber jeg forøvrigt specielt igjennem en Række af Aar har havt Leilighed til at erkjende og paaskønne, har yttret, at vi staae paa Krigsfod; dette troer jeg imidlertid, at man kun uegentligt kan sige. Den ærede Rigsdagsmand motiverede dette derved, at Forstærknings- og Reservebataillonerne endnu stode under Vaaben; men det er dog factisk ikke Tilfældet, thi Forstærkningsmandskabet og Reservemandskabet er for-

sængst permitteret; hvad der ligger til Tjeneste er det yngre Mandskab, som er ordnet i visse Cadres, der endnu have beholdt den Benævnelse, man tidligere havde vedtaget for de Afdelinger, der vare sammensatte af Krigsreserver og Forstærkningsmandskabet. (Eschering: Maa jeg bede om Ordet!) At vi ikke ere paa Fredsfod, er vist, men det kan heller ikke siges, at vi ere paa Krigsfod, vi ere i en ganske abnorm svævende Tilstand (Hør!) — Forsaa vidt det er yttret, at jeg skulde have givet Ud sigt til, at vi snart kunde komme paa fuldständig Fredsfod, da troer jeg ikke, at man i mine Øtringer, naar de foreligger, vil finde en saadan Udtalelse; jeg udtalte kun det Haab, at det ikke vilde vare længe, inden vi kunne vende tilbage til den normale Tilstand; men mellem at udtale et saadant Haab og give en Ud sigt dertil, er et stort Spring. — Naar der er henviist til de mange Underofficerer, som skulde være disponible paa Grund af den betydelige extraordinaire Conto, som føres til deres Lønning, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er de Underofficerer, der ere til Tjeneste ved de Afdelinger, jeg nys omtalte, som føres paa den extraordinaire Conto, men at de naturligtvis ikke kunne tages fra disse Afdelinger, forat overføres til de Steder, hvor Uddannelsesskoler etableres. Forøvrigt ere mine Øtringer fra flere Sider blevne opfattede, som om jeg absolut ikke vilde have den større Raadighed, Udvalget vil give Krigsministeren. Noget saadant troer jeg ikke man vil kunne udlede af hvad jeg har tilladt mig at ytre; jeg har ifkun paapeget de Banffeligheder og Hindringer, som ville stille sig i veien for Krigsbestyrelsen, hvis den vil gjøre Brug af en saadan Bemyndigelse; men afflaae denne har jeg ikke villet, kun maa jeg ønske, at, hvis den lægges i Krigsministerens Haand, man da tillige vil